

Nejdřív byla svatba.
Kdy přijde láska?

Washington Post
Bestseller

Manželství pro jednoho

Ella Maise

Manželství
pro jednoho

Manželství pro jednoho

Ella Maise

Přeložila Hana Láryšová

MYSTERY PRESS

2023

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovi představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Překlad knihy byl sjednán přes Sandra Dijkstra Literary Agency.
Všechna práva vyhrazena.

Copyright © Ella Maise, 2019

Translation © Hana Láryšová, 2023

Cover © Martin Stehlík, 2023

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2023

ISBN 978-80-7588-546-3 (pdf)

*Pro všechny, kteří měli někdy
pocit, že nikam nepatří.*

První kapitola

Rose

Poznámka mému starému já: NESMÍŠ SOUHLASIT, opakuji, nesmíš souhlasit, že si vezmeš mužného cizince, o kterém vůbec nic nevíš.

„Berete si, Rose Colesonová, zde přítomného...“

Ne. V žádném případě.

„... Jacka Hawthorna za svého právoplatného manžela?“

Hmmm. Jenom si to trochu rozmyslím. Neberu. Ne.

„Slibujete, že ho budete milovat a ctít, že ho nikdy neopustíte, dokud vás smrt nerozdělí?“

Že ho neopustím?

S vykulenýma očima a mírně roztřesená jsem zírala na oddávajícího, který pronášel slova, jichž jsem se děsila. Opravdu to udělám? Místo abych promluvila, ticho v povětšinou prázdné a tak trochu depresivní místnosti se protahovalo. Cítila jsem, jak začínám hyperventilovat. Ze všech sil jsem se snažila polknout knedlík v krku, abych ze sebe mohla vydat hlásku, ale strašně jsem se bála, že slovo deroucí se z mého hrdla není *Ano*.

Nevdávala jsem se v bujné zelené zahradě, zatímco by nám připíjela hrstka přátel, co mám, jak jsem si vždycky představovala. Nesmála jsem se ani neplakala štěstím, jako to v danou chvíli obřadu dělávají jiné nevěsty. Neměla jsem nádhernou kytici, ale jenom jednu růžovou růži, kterou mi Jack Hawthorne beze slova vrazil do rukou, když jsme se před radnicí setkali. Neměla jsem na sobě ani bílé oblečení, natož svoji vysněnou svatební róbu. Jack Hawthorne si oblékl na zakázku ušitý černý oblek, který stál pravděpodobně jako můj roční nájem, ne-li

víc. Nebyl to smoking, ale byl stejně elegantní. Vypadala jsem vedle něho dost lacině. Místo úchvatných, sněhobílých svatebních šatů jsem zvolila jednoduché modré – jiné dražší jsem neměla a jako jediné se hodily pro tuto příležitost, přesto... pořád byly laciné – a já stála vedle špatného chlapa, který se dokázal jenom zlostně mračit.

A taky mi oproti mojí vlažné odezvě překvapivě pevně svíral ruku. Taková hloupost, ale držet se na vlastní svatbě za ruku s cizincem? To není sranda. Zatraceně, kašlete na držení za ruku – budu manželkou muže, o kterém vím jenom tolik, kolik mi dopřál rychlý průzkum na googlu.

Přesto jsem ochotně, vědomě souhlasila, ne?

„Slečno Colesonová?“

Začínala jsem zrychleně dýchat a panikařit a snažila jsem se vytáhnout ruku ze sevření Jacka Hawthorna, ale on mě stiskl jenom silněji. Nevěděla jsem, co jsem si myslela nebo co si *on* myslel, že udělám, ale nedalo se říct, že mě nenapadlo utéct.

Jeho pevné sevření bylo varováním – a pak bylo pryč. Rychle jsem očima přelétla k jeho tváři, ale hleděl před sebe na oddávajícího, ostré rysy stažené do kamenného výrazu. Chladný. Tak chladný. Měla jsem dojem, že vidím, jak mu v čelisti cuká sval, ale pak jsem mrkla a tik zmizel.

Ten chlap dával najevo tolik emocí asi jako kus šutru, takže jsem se snažila řídit jeho příkladem a soustředit se na budoucnost.

„Slečno Colesonová?“

Odkáslala jsem si a silou vůle vyztužila svůj hlas ocelí, abych se nerozplakala. *Tady ne. Ted' ne.* Ne každé manželství musí být o lásce. Co mi láska taky kdy přinesla jiného kromě zlomeného srdce a nočního přežívání?

Srdce mi v hrudi hlasitě a rychle bušilo. „Ano,“ odpověděla jsem konečně s úsměvem, o němž jsem zcela jistě věděla, že vypadá spíš jako pomatený škleb vyšinutého blázna.

Ne. Myslím, že fakt ne.

Když usmívající se muž zopakoval stejná slova mému neusmívajícímu se nastávajícímu manželovi, všechny a všechno jsem vytěsnila, dokud nebyl čas na prstýnky.

Bože, když si pomyslím, že jsem jen o pár měsíců dřív plánovala svatbu s někým jiným, a navíc jsem si myslela, že svatby jsou vždy romantickou událostí... Takhle mi spíš připadala, jako bych se vrhla s padákem ze čtyřkilometrové výšky – raději bych zemřela, než abych to zkusila –, přesto jsem se toho účastnila. Nejenže jsem *nestála* v zahradě obklopená zelení a květinami, ale jediným kusem nábytku v místnosti byla pohovka v odporném odstínu oranžové a mě právě z nějakého důvodu nejvíc urážela a rozčilovala právě ona a její barva. Chápete to?

„Prosím, vyměňte si prsteny,“ řekl oddávající a já jeho rozkazu jako robot uposlechla. Otupěle jsem nechala Jacka sáhnout pro moji levou ruku, a když mě ji lehce stíkl, tentokrát jsem se mu do tázajících se očí podívala. Polkla jsem a snažila se ignorovat, jak mi nepatrně poskočilo srdce, načež jsem se na něho mírně usmála. Jistým chladným a kalkulujičím způsobem byl opravdu pozoruhodný. Lhala bych, kdybych tvrdila, že mi srdce neposkočilo už poprvé, kdy jsem ho uviděla. Naprosto nedobrovolně. Měl v sobě jakousi sílu a klid. Jeho opravdu mimořádně modré oči mi sklouzly ke rtům a pak se pohledem vrátil k mým zorničkám. Když jsem ucítila, jak mi na prst pomalu navléká kroužek, sklonila jsem zrak a uviděla krásný snubní prsten s půlkruhým kulatých diamantů. Překvapeně jsem zase vzhledla, ale Jack věnoval pozornost mému prstu, něžně posunoval prsten palcem a ukazováčkem tam a zpátky. Ten pocit byl strašně cizí.

„To nevadí,“ šeptla jsem, když si s ním nepřestával hrát. „Je trochu větší, ale to nevadí.“

Pustil mě i prsten a zadíval se na mě. „Postarám se o to.“

„Není třeba. To je v pohodě.“

Nevěděla jsem, jestli se Jack Hawthorne vůbec někdy usmívá. Zatím – viděla jsem ho v životě jen třikrát – jsem toho svědkem nebyla. Předpokládala jsem však, že kdyby si bral někoho, koho by miloval, a ne mě, na rtech by mu pohrával aspoň drobný úsměv. Nevypadal jako ten typ, co se směje od ucha k uchu, ale náznak by tu jistě byl. Bohužel ani jeden z nás nepředstavoval ideál šťastných novomanželů.

Chtěla jsem ho vzít za ruku, abych mu navlékla *jeho* prsten, ale – snad vinou nervozity, nešikovnosti, nebo to možná bylo znamení, netuším – ještě než jsem se ho dotkla, vyklouzl mi laciný, tenký kroužek z roztřesených prstů a jako ve zpomaleném filmu jsem sledovala, jak mi uniká. Po překvapivě hlasitém cinknutí o podlahu jsem se za ním rozběhla, omlouvala se přitom tak nějak všeobecně do prostoru, a musela jsem si kleknout, abych ho zachránila, než se zakutálí pod tu hnusnou oranžovou pohovku. Ačkoli světle modré šaty, které jsem pro tuto příležitost zvolila, rozhodně nebyly krátké, stejně jsem si musela zakrýt zadek rukou, abych jím všechny přítomné při chytání té zatračené věci náhodou neoslnila.

„Mám ho! Mám ho!“ zařvala jsem přehnaně nadšeně přes rameno a zvedla prsten, jako bych vyhrála trofej. Když jsem uviděla nezaujaté výrazy kolem, ucítila jsem, jak postupně a zářivě rudnu. Spustila jsem ruku, zavřela oči a velice dlouze si povzdechla. Než jsem se na kolenou otočila, můj skoro už manžel stál u mě s nataženou dlaní, aby mi pomohl vstát. Když jsem tak s jeho podporou učinila, oprášila jsem si šaty. Vzhledla jsem k němu a teprve tehdy jsem si opožděně všimla jeho strnulého postoje – zatínal čelist a zcela jistě mu v ní znovu zacukal sval.

Udělala jsem nějakou chybu?

„Omlouvám se,“ hlesla jsem veskrze ponížená a dostalo se mi úsečného přikývnutí.

Oddávající si odkašlal a povzbudivě se na nás usmál. „Můžeme pokračovat?“

Než mě mohl můj nastávající odtáhnout zpátky, diskrétně jsem se k němu nahnula a šeptla: „Nejsem si jistá... vypadáš...“ Odmlčela jsem se a znovu dlouze vydechla, abych sebrala dostatek odvahy a mohla se mu zadívat zpřímá do očí. „Jestli sis to rozmyslel, nemusíme to dělat. Jsi si jistý? Myslím opravdu, opravdu jistý, že to chceš?“

Pátravě na mě hleděl. Ostatní lidi v místnosti jsme ignorovali. Zatímco jsem čekala na odpověď, zrychlil se mi tep. I když jsem se zdráhala to udělat, pokud by si to rozmyslel, byla bych naprosto v háji a oba jsme to věděli.

„Pojď, ať to máme za sebou,“ řekl nakonec.

Nic víc.

Jak milé.

Jaký to povzbudivý začátek manželství – sice falešného, přesto pořád ale manželství.

Vrátili jsme se zpátky před oddávajícím a mně se povedlo rychle a úspěšně navléknout svému snoubenci prsten na prst hned na druhý pokus. Dokonale mu padl. Vedle nádherného prstenu, který mi koupil on, vypadal ten jeho, jež jsem vybrala o den dřív já, stejně lacině jako moje šaty, ale víc jsem si dovolit nemohla. Stejně se nezdálo, že by mu na tom záleželo. Zvědavě jsem sledovala, jak zírá na prsten a zatíná ruku v pěst, až mu zbělaly klouby. Potom mě vzal znovu za ruku.

Přenesla jsem pozornost na oddávajícím právě ve chvíli, když pronášel: „... vás prohlašuji za muže a ženu. Můžete políbit nevěstu.“

To bylo všechno? Byla jsem vdaná? Jenom tak?

Ohlédla jsem se na svého už oficiálního manžela a okamžik jsem netušila, co mám dělat. Podíval se mi do očí. Co byla obyčejná pusa proti svatbě s cizincem, že? V domnění, že čeká na nějaký můj pohyb, a v touze mít to už konečně z krku, abychom odsud mohli vypadnout, jsem udělala první krok. Pořád jsme se drželi za ruce. Uhnula jsem pohledem, postavila se na špičky a krátce ho líbla na tvář. A právě když jsem ho pouštěla a chtěla ustoupit, mi volnou rukou jemně sevřel zápěstí a vynutil si oční kontakt.

Kvůli lidem kolem nás jsem se přiměla usmát a přetrpěla pomalý polibek kamsi na koutek úst.

Srdce se mi zběsile rozbušilo, protože jsem měla dojem, že ke mně zůstal přitisknutý o chvilku déle, a měla jsem ho tudíž u sebe blíže, než by mi bylo milé, ale nevinný polibek zřejmě tolik neznamená. Aspoň pro mě ne a byla jsem si jistá, že pro něho tím pádem dvojnásob.

„Gratuluji vám. Přeji vám ve společném životě mnoho štěstí,“ oddělil nás hlas oddávajícím. Honem jsem mu potřásla napřaženou rukou.

Náš jediný svědek, o němž jsem věděla, že je to ve skutečnosti řidič Jacka Hawthorna, se přišoural k mému nyní už manželovi, aby

mu pogrataloval. Zavřela jsem oči a nutila srdce k pomalejšímu rytmu a sebe dívat se na to z lepší stránky. Z téhle šarády jsem těžila víc než Jack Hawthorne. Nezáleželo na tom, že ještě před pár týdny jsem byla zasnoubená s někým jiným, s Joshuou. Manželství s tímhle mužem nemělo co dělat s láskou.

„Půjdeme?“ zeptal se můj velice skutečný a oficiální, přesto pořád falešný manžel a já jsem otevřela oči.

Nebyla jsem připravená. Najednou jsem příšerně znervózněla, což nebylo dobré znamení, ale podívala jsem se mu do očí a přikývla jsem. „Jistě.“

Dokud jsme nevyšli z budovy, neprohodili jsme spolu jediné slovo. Řidič nás následoval ven v uctivé vzdálenosti a potom zmizel, aby přistavil auto, a my jsme zůstali stát v trapném tichu na chodníku a sledovali lidi procházející kolem, jako by žádný z nás netušil, jak jsme se na té ulici vůbec ocitli. Po pár minutách jsme promluvili oba najedou.

„Měli bychom...“

„Myslím...“

„Měli bychom se vrátit,“ řekl pevně. „Jestli mám stihnout letadlo, musím být na letišti za hodinu.“

„Dobře. Nechci tě zdržovat. Musím se převléct, než se vrátím do kavárny, ale klidně můžu jet do bytu metrem. Nechci, abys zůstal trčet v zácpě jenom proto, že já...“

„To je v pořádku,“ odpověděl roztržitě. Nedíval se na mě, ale na černé auto, které právě přijíždělo k chodníku. „Prosím,“ zamumlal a nakrátko jsem na bedrech ucítila jeho dotek, ale rychle zmizel, protože se sklonil, aby mohl otevřít dveře.

Sakra!

Neznala jsem ho natolik, abych se s ním dohadovala o tom, jak se dostanu domů, nemluvě o tom, že dohadování prostě nemám v povaze. Zatímco jsme vycházeli z budovy, s každým krokem se mi dělalo čím dál víc nevolno. Když na mě nepřestával v očekávání hledět, přijala jsem jeho nevyslovenou nabídku a nastoupila do auta. Snažila jsem se přitom moc nevléct.

Nasedl, zavřel dveře a já nad tou konečností zavřela oči.

Do prdele, jsem vdaná. Nezáleželo na tom, kolikrát si to zopakuju, pořád jsem nedokázala uvěřit, že jsem s tím souhlasila.

„Je všechno v pořádku?“

Z pomíchaných myšlenkových pochodů mě vytrhl jeho tvrdý, drsný tón. Otočila jsem hlavu a maličko jsem se na něho usmála. „Samozřejmě. Měla bych ti vážně podě...“

„To nemusíš.“ Stroze přikývl dřív, než jsem vůbec mohla dokončit větu, a zaměřil svoji pozornost na řidiče. „Raymonde, změna plánů. Musíme nejdřív do bytu a potom pojedeme na letiště.“

„Ano, pane.“

Polkla jsem a v klíně sevřela ruce v pěst. *Co teď? pomyslela jsem si. Teď si promluvíme? Nebudeme mluvit vůbec? Jak to funguje?*

Překvapivě to byl on, kdo prolomil ticho jako první. „Každý den nebudu pár hodin k zastížení podle toho, jak mi naplánují schůzky, ale vrátím se za tebou co nejdřív.“ Mluvil ke svému řidiči, nebo se mou? Nepoznala jsem to. „Jestli se stane něco s Bryanem nebo i s *Jodi*, jestli tě budou kvůli našemu manželství obtěžovat, nech mi zprávu. Nemluv s nimi, dokud se ti neozvu.“ Takže se mnou. Hleděl přímo před sebe, ale mluvil se mnou, protože *Jodi* a *Bryan* byli moje sestřenice a bratranec. „Jestli půjde všechno podle plánu, vrátím se nejspozději za týden.“ Odmlčel se. „Kdybys chtěla... můžeš jet se mnou.“

V žádném případě.

„Děkuju, ale nemůžu. Musím do kavárny, a i když bych moc...“

„Máš pravdu,“ přerušil mě, než jsem mohla větu doříct. „Taky bych raději jel sám.“

Dobře, takže...

Přikývla jsem a vyhlédla z okna, protože jsem si nebyla jistá, jestli se mi podařilo skrýt úlevu. Pokud bude týden pryč, znamená to sedm dní navíc pro mě, abych se mohla se svým rozhodnutím smířit. Brala jsem každou minutu.

„Kam že to jedeš?“ zeptala jsem se, protože mi došlo, že nemám nejmenší ponětí.

„Do Londýna.“

„Vždycky jsem chtěla navštívit Londýn – vlastně kterékoli místo v Evropě, vážně. Máš štěstí, že můžeš cestovat. Já samozřejmě nevím, jestli právníci cestují často, ale...“

Zmlkla jsem a čekala, jestli něco řekne, i kdyby mi jen pomohl v nesmyslném tlachání, ale měla jsem dojem, že se to nestane. A nepletla jsem se.

„Máš v Londýně nějakého klienta?“ zkusila jsem to znovu, ale věděla jsem, že je to beznadějně.

Jack zvedl ruku, podíval se na hodinky a přitom na moji otázku zavrtěl hlavou.

„Raymonde, na příští křižovatce zahni. Dostaň nás odsud.“

Na zadním sedadle auta se rozhostilo ticho. Zavřela jsem oči a přitiskla spánek ke chladnému sklu.

Od chvíle, kdy jsem s tím šíleným plánem souhlasila, jsem se ze všech sil snažila nad ním moc nepřemýšlet. A teď bylo na všechno uvažování pozdě. Nestihli jsme ani probrat, kde budu bydlet. S ním? Bez něho? Vyšli bychom vůbec spolu, kdybychom bydleli dohromady? *Joshua*... Dozví se, že jsem se vdala? A tak brzy po našem rozchodu. Najednou mi v mysli vytanuly všechny otázky, které jsem měla, a navrch ještě i ty, o nichž jsem vůbec netušila.

Uběhlo deset minut a nikdo v autě ani necekl. Z nějakého důvodu jsem proto panikařila ještě víc. Do čeho jsem se to zamotala? Když jsem s ním nedokázala navázat jednoduchou konverzací, co budeme sakra dělat příštích dvanáct až dvacet čtyři měsíců? Zírat na sebe? Bylo mi špatně, přitiskla jsem si dlaň na břicho, jako bych tak snad mohla zadržet všechno uvnitř – emoce, zklamání, zapomenuté sny –, ale na to už bylo pozdě. Ucítila jsem, jak se mi po tváři kutálí první slza, a ačkoli jsem se ji pokusila rychle setřít hřbetem ruky, protože jsem neměla důvod brečet, nedokázala jsem zastavit ostatní, jež následovaly. Během pár minut jsem naplno bez hlesu plakala a nezvládla jsem ten příval slz zarazit.

Moc dobře jsem si uvědomovala, že se mi po tváři roztéká řasenka, ale plakala jsem dál, dokud auto nezastavilo. Když jsem otevřela oči,

uvědomila jsem si, že míříme na špatnou stranu Central Parku, zapoměla jsem na svoje slzy a podívala jsem se na Jacka.

„Myslím...“, začala jsem, ale slova mi na rtech odumřela, jakmile jsem spatřila jeho výraz.

Sakra! Jestli jsem si myslela, že se zlobil, když mi spadl prsten, tuze jsem se spletla. Obočí mu teď vystřelila k sobě, pátravě se mi zadíval do obličeje a napětí v autě se ztrojnásobilo.

Stopy po slzách jsem se snažila zakrýt, jak nejlíp jsem mohla, aniž bych se podívala do zrcátka. „Jedeme na špatnou stranu...“

„Vezmi ji, prosím tě, do bytu. Já se na letiště dostanu sám,“ prohodil Jack k řidiči. Potom se uzavřel do sebe, zachmužil se a mě adresoval: „Byla to chyba. Neměli jsme to dělat.“

Ještě pořád jsem na něho šokovaně zírala, když vystupoval z auta a svoji nevěstu – neboli mě – nechal sedět.

Byla to chyba.

To toužila slyšet každá třicet minut vdaná žena, že? Ne? Jo, já si to taky nemyslela.

Přeci jen, já byla Rose a on byl Jack. S těmito jmény jsme byli odsouzeni k nezdaru už od začátku. Víte jak... *Titanic* a tak.

POČET PŘÍPADŮ, KDY SE JACK HAWTHORNE USMÁL: 0

Druhá kapitola

Jack

Celé dny jsem se snažil ignorovat, co jsem to udělal. Když jsem se konečně vrátil do New Yorku, ani trochu jsem nebyl připravený čelit tomu, co jsem tak kardinálně podělal.

Vystoupil jsem z vozu, jakmile Raymond dorazil k budově, prošel jsem kolem vrátného a zamířil rovnou do výtahu. Když jsem kontroloval hlasové zprávy, snažil jsem se nemyslet na to, kdo a jaká situace mě v mém bytě čekají.

Budu s ní muset mluvit? Zodpovídat další otázky?

Doufal jsem, že ne, protože mluvit jsem s ní rozhodně nechtěl. Ne, pokud jsem měl postupovat podle plánu – a ten zněl držet si ji co nej-dál od těla.

Jakmile jsem překročil práh, okamžitě jsem věděl, že v mém bytě není. Ulevilo se mi, ale zároveň mě to rozčílilo – ulevilo se mi, protože jsem byl rád sám, rozčílilo mě to, protože nebyla tam, kde měla být. Hodil jsem tašku do ložnice a pomalu si prošel byt, jen abych se ujistil. Rozsvěcoval jsem a zhasínal, kontroloval každou místnost, všechno zkoumal a hledal známky toho, že je něco jinak, že sem *někdo* po mém odjezdu přišel. Když jsem dospěl k poslednímu pokoji – v němž měla přebývat – a zjistil, že vypadá přesně tak, jako než jsem odjel do Londýna, promnul jsem si zátylek a doufal, že mi to pomůže s narůstající bolestí hlavy. Přešel jsem místností na terasu, shlížel jsem na město ve shonu a uvažoval, jak postupovat dál.

Co jsem to provedl?

PŘED NĚKOLIKA TÝDNY

Jakmile mi zavolali z lobby, vyšel jsem z kanceláře, abych na ni počkal před výtahy. Chtěl jsem ji odchytnout dřív, než se dostane do zasedačky, kde se k ní za třicet minut přidají její zbývající rodinní příslušníci. O pár minut později se dveře výtahu s cinknutím otevřely a vyšla z něj Rose Colesonová. Hnědé vlasy jí splývaly ve vlnách a ofina jí málem lezla do očí. Měla jen minimum mejkapu a na sobě jednoduché černé džíny a ještě jednodušší bílou blůzu. Já čekal a ona se mezitím vydala k recepčnímu pultu.

„Dobrý den. Jak vám mohu pomoci?“ zeptala se naše recepční Deb s nacvičeným úsměvem.

Rose si odkašlala a prsty sevřela pult. „Dobrý den. Jsem tady na schůzku...“

Než mohla větu dokončit, Deb si mě všimla, otočila se ke mně a přestala Rose věnovat pozornost. „Pane Hawthorne? Mohu pro vás něco udělat? Vaše schůzka v půl tře...“

„Ne.“ Ignoroval jsem Debin překvapený pohled a soustředil se na Rose. „Slečno Colesonová.“ Když uslyšela svoje jméno, ohlédlá se přes rameno, pustila pult a otočila se ke mně. „Schůzku máte se mnou,“ pokračoval jsem. „Pojďte za mnou, prosím.“

Rose vykročila mým směrem, ale Deb se do toho vložila: „Pane Hawthorne, myslím, že se pletete. Schůzka s Coles...“

„*Děkuji*, Deb,“ zarazil jsem ji a bylo mi srdečně jedno, jestli ji můj tón urazí. „Slečno Colesonová,“ vyzval jsem Rose znovu, možná trochu víc podrážděně, než jsem zamýšlel. Potřeboval jsem to uzavřít a věnovat se dalším věcem. „Tudy, prosím.“

Rose se rychle ohlédlá na Deb a udělala další krok ke mně. „Pane Hawthorne? Mám dojem, že by se mohlo jednat o omyl. Mám se setkat s panem Reevesem...“

„Můžu vás ujistit, že o žádný omyl nejde. Pokud by vám nevadilo, probral bych to s vámi v soukromí v kanceláři.“ Netrpělivě jsem sledoval, jak se rozmýšlí.

„Řekli mi, že musím něco podepsat, a pak můžu jít. Nemůžu se zdržet dlouho, mám další schůzku v Brooklynu.“

Odměřeně jsem přikývl.

Po krátkém zaváhání a dalším pohledu na naši recepční mě mlčky následovala do kanceláře.

Po dlouhé cestě chodbami jsem jí přidržel otevřené skleněné dveře. Připomněl jsem Cynthie, svojí asistence, aby mi nepřepojovala žádné hovory, a pak jsem počkal, až se Rose usadí. Položila si neforemnou hnědou tašku do klína a v očekávání se na mě zahleděla, zatímco jsem si sedal za stůl.

„Myslela jsem, že právník Colesonových je Tim Reeves, aspoň co se realit týče. Došlo k nějaké změně?“ zeptala se dřív, než jsem promluvil.

„Ne, slečno Colesonová. Tim sepsal závěť a o všechno se stará i v tuhle chvíli.“

„V tom případě pořád nevím...“

„Já nejsem majetkový právník, ale vloni jsem při několika příležitostech pomáhal týmu, který se staral o korporační případy vašeho zesnulého otce. Můžu vám nabídnout něco k pití? Třeba kávu? Nebo čaj?“

„Ne, děkuji. Jak už jsem řekla, mám další schů...“

„Schůzku, na kterou musíte jít,“ dokončil jsem za ni. „Rozumím. Jedná se o to...“

„A mimochodem, byl to můj strýc.“

„Prosím?“

„Řekl jste otec. Gary Coleson byl můj strýc, ne otec.“

Zvedl jsem obočí. Tohle jsem už věděl, ale očividně jsem byl duchem jinde, než abych si zapamatoval každý detail. „Správně. Omlouvám se.“

„To je v pořádku... Jen jsem to chtěla zmínit, pro případ, že byste to nevěděl. To bude asi důvod, proč se o mně závěť nezmiňuje, což nás přivádí zpátky na začátek, pane Hawthorne. Netuším, o čem byste se mnou mohl chtít mluvit.“

Nešlo to podle mých představ. Připouštím, že strategii jsem si moc nepromýšlel, ale doufal jsem v hladší průběh.

„Tu závěť jsem četl,“ přiznal jsem, protože jsem viděl, že sedí na kraji křesílka a je připravená vyrazit. Možná by ocenila podstatně přímočařejší přístup, v čemž jsem exceloval.

„Dobře,“ pobídla mě s jedním obočím zdviženým.

„Rád bych s vámi projednal nemovitost na Madison Avenue, kterou váš strýc vlastnil.“

Postřehl jsem napětí v ramenou. „Co je s ní?“

„Rád bych věděl, jaké s ní máte plány. S Garym jste chvíli předtím, než zemřel, podepsali smlouvu, z níž vyplývá, že budete nemovitost užívat na krátkou dobu, zhruba dva roky, a zaplatíte mu malý nájem namísto skutečné hodnoty toho místa. Po dvou letech se přestěhujete. Je to tak?“

Zamračila se na mě, ale přikývla.

Byl jsem rád, že už mě poslouchá, a pokračoval jsem: „Ta smlouva byla do závěti přidána, ale Gary se tam rozhodl vsunout podmínku, o níž jste se, myslím, dozvěděla teprve nedávno. V případě, že by se mu během těch dvou let něco stalo, chtěl vlastnictví té nemovitosti převést na vašeho manžela...“

„Pokud bych byla vdaná,“ dokončila Rose s bradou vysoko zdviženou.

„Ano,“ zadíval jsem se bez obalu na její prsteníček a ona můj pohled sledovala. „Pokud byste byla vdaná, přesně.“

V příštím vteřině zvedla hlavu a zadívala se mi do očí a já si všiml, jak stahuje obočí k sobě.

„O tomhle všem už vím,“ vysvětlovala mi pomalu. „Garyho nadchlo, že jsme se s Joshuou, mým snoubencem, měli brát. Moc dobře spolu vycházeli a měl ho rád – oba sice máme obchodní vzdělání, ale evidentně se zdá, že Joshuovi věřil víc...“

„Myslíte, vašemu *bývalému* snoubenci,“ připomněl jsem jí.

Zarazila se a konečně pustila kabelku, kterou celou dobu drtila v sevření. „Ano. Správně. Samozřejmě, bývalému snoubenci. Je to zvyk. Rozešli jsme se teprve před pár týdny. Promiňte, ale jak víte, že je to můj *bývalý* snoubenec?“

Odměl jsem se, snažil jsem se volit správná slova. „Já si svoje povinnosti plním, slečno Colesonová. Prosím, pokračujte.“

Dlouho mě zkoumavě pozorovala a já trpělivě čekal. „Vůbec jsem nevěděla, že tu smlouvu zahrne do své závěti. Nikdy jsem tu nemovitost neměla vlastnit, to ve smlouvě nebylo. Dovolil mi ji užívat jenom dva roky a po uplynutí té lhůty jsem se chtěla odstěhovat. Potom strýc a jeho žena Angela zemřeli při autonehodě a já se dozvěděla, že v závěti plánoval převést ji na mého manžela.“

„Možná vám takhle chtěl něco přenechat. Možná to mělo být překvapení. Jako svatební dar.“

„Ano. Možná. Možná nám chtěl ten dům tímto způsobem darovat, ale já v tuhle chvíli za Joshuu vdaná nejsem, že? Takže nic nedostanu.“ Pokrčila rameny. „Já jenom věděla, že si Gary myslí, že bez Joshuy bych neměla kavárnu otevírat. Nesouhlasila jsem s ním. Nezáleželo na tom, že jsme o té možnosti začali mluvit už rok předtím, než do mého života Joshua vůbec vstoupil. Gary si zkrátka myslel, že to sama nezvládnou, a Joshua si právě hledal práci, takže to podle něj dávalo smysl. Mně to smysl nedávalo. Asi Joshuovi věřil víc než mně, protože chodil na lepší školu. A taky nemůžu zapomínat na fakt, že jsem žena a Joshua je muž. Strýc byl ze staré školy a nevěřil, že se o sebe ženy v obchodním světě dokážou postarat samy. Ať tak či onak, když jsem mu znovu pověděla o svých plánech, souhlasil, že můžu jeho nemovitost využít. Joshuu jsme tehdy nerozebírali a nebyl ani součástí smlouvy. Nikdy si nestanovil jinou podmínku, než že budu moct ten prostor využívat dva roky a pak si musím najít jiné místo. Větší pomoc mi nenabídl. Nic víc, nic míň. Stejně jsem mu byla vděčná. Nemám tušení, proč měl potřebu přidávat Joshuu do své závěti, když se to celé týkalo mě. A proč vám to všechno vůbec vykládám?“

Uvelebil jsem se v křesle a pohodlně se opřel. Teď jsme se někam dostávali. „O něm se tady nebavíme.“

„Já... Promiňte?“

„Gary vašeho bývalého snoubence nejmenoval. Nikdy neuvedl, že v případě jeho smrti by se stal majitelem nemovitosti konkrétně on. V závěti se píše jen o ‚manželovi‘.“

„Nechápu, proč na tom záleží. Joshuu jsem si měla brát někdy v průběhu tohoto roku a on to věděl, ale nakonec jsme se nevzali. Joshua se

se mnou rozešel dva dny po jejich smrti. Takže, jelikož vdaná nejsem, pane Hawthorne, a ani to v brzké době neplánuji, nemůžu ty prostory využívat, a už vůbec ne vlastnit. Mluvila jsem se svými příbuznými, Bryanem a Jodi, ale nemají zájem dodržovat smlouvu, kterou jsem s jejich tátou podepsala, což znamená, že svoji kavárnu otevřít nemůžu. A v tuhle chvíli se prostě snažím přijmout fakt, že jsem vyhodila padesát tisíc dolarů – padesát tisíc dolarů, které jsem si našetřila prací v průběhu, v tuhle chvíli už ani nevím kolika, let – na prostory, co ani nikdy neměly být moje. Když tohle všechno pomínu, toho dne jsem během jedné autonehody ztratila dva lidi, kteří pro mě byli důležití. Ačkoli jsem byla Garyho neteří, nikdy mě nebrali jako vlastní, ale od devíti, kdy zemřel můj táta, mi byli vším. V každém případě mě Gary nenechal ztratit se v sociálním systému a vzal si mě k sobě a na ničem jiném nezáleží. Takže abych vám odpověděla na předchozí otázku, nemám s tou nemovitostí žádné plány, protože už ji nemůžu využívat.“

Lehce zadýchaná a podle mě i značně vzteklá vstala a hodila si tašku na rameno.

„Nechci být neslušná, ale tohle byla pro oba ztráta času. Když jsem sem za vámi šla, byla jsem trochu zvědavá, to přiznávám, ale nepotřebuju si znovu bezdůvodně procházet věci, co už vím. Musím se dostativ na pracovní pohovor a nemůžu si dovolit tam přijít pozdě. Tady jsme asi skončili, že? Ráda jsem vás poznala, pane Hawthorne.“

V domnění, že jsme spolu domluvili, ke mně natáhla ruku přes stůl a já na ni chvilku zíral. Než se mohla rozhodnout, že odejde, vydechl jsem, zvedl se ze židle, vzal jsem ji za ruku a podíval se jí přitom do očí.

A přesně tady. Tady jsem měl říct: *Rád jsem vás poznal*, a jít si po svém. Ale ne.

Klidně a chladnokrevně jsem na ni vybalil, co jsem celou dobu chtěl říct. „Nejste neslušná, slečno Colesonová, ale než půjdete, rád bych, abyste si mě vzala.“ Přerušil jsem náš kontakt, vrazil ruce do kapes a čekal na její reakci.

Po krátkém zaváhání odpověděla: „Jasně, hned po tom pracovním pohovoru, ale musíme to stihnout před večeří. Protože už jsem domluvená s Tomem Hardym a nemůžu to posunout...“

„Děláte si ze mě legraci?“ Stál jsem absolutně nehybně.

Přimhouřila oči a pátravě se mi zadívala do obličeje, zřejmě hledala odpověď. Když ji nenacházela, veškerá bojovnost z ní vyprchala a přímo před mýma očima vyměkla – protože ve vteřině, kdy jsem se začal vyptávat na jejího bývalého snoubence, se celá naježila – a vydechla.

„Vy jste se nepokoušel o blbý vtíp?“

„Vypadám jako někdo, kdo vtípkuje?“

Přenesla váhu z jedné nohy na druhou. „Ehm, no... na první pohled... bych nemohla říct, že ano, ale neznám vás natolik, abych to mohla tvrdit jistě.“

„Ušetřím vás námahy a prozradím vám to – já nevtípkuju.“

Věnovala mi zmatený pohled, jako bych jí oznámil něco vsutku překvapivého. „Dobře. I tak asi radši půjdu.“

Tedy, tímhle mě překvapila – otočila se a opravdu chtěla odejít. Než mohla otevřít dveře, promluvil jsem.

„Takže se nechcete dozvědět víc o mojí nabídce?“

Už měla ruku na klíce, ale zarazila se. S napjatými rameny kliku skleněných dveří zase pustila a otočila se ke mně.

Otevřela a zase zavřela pusku a pak se mi přes celou místnost podívala zpřímá do očí. „O vaší nabídce? Jenom abychom si to ujasnili a já se ujistila, že jsem se nepřeslechla, můžete tu zmíněnou nabídku zopakovat?“

„Nabízím vám manželství.“

Vytáhla si kabelku na rameni výš a odkašlala si. „Pane Hawthorne, myslím... jsem polichocena...“

„Slečno Colesonová,“ skočil jsem jí neomaleně do řeči. „Ujišťuji vás, že ta nabídka manželství je čistě *obchodní*. Jistě si nemyslíte, že tím vyjadřuji zájem o vás. Nabyl jsem dojmu, že by se vám hodila moje pomoc – nebo se pletu?“

„Vaše pomoc? Já vás ani neznám a zcela jistě si nepamatuju, že bych se prosila...“

„Jestliže moji nabídku přijmete, budete mít dost času mě poznat.“

„Jestliže vaši nabídku přijmu... tedy obchodní nabídku převlečenou za manželství. Asi vás nechápu.“

„Možná kdybyste mi vysvětlila, čemu máte problém porozumět, mohl bych vám pomoci.“

„Co takhle všemu? To se mi zdá jako dobrý začátek.“

„Jistě, samozřejmě. Jestli se posadíte, *milerád* vás zasvětim do detailů. Například můžu zařídit, že vaše životní úspory, které už jste vložila do kavárny, z níž sešlo, neprijdou nazmar.“ Hádal jsem, že podle mého výrazu pozná, že já nic z toho nedělám milerád.

„Jak víte, že šlo o moje životní úspo...“

„Jak jsem říkal, já si svoje...“

„Ano, svoje povinnosti si plníte. Slyšela jsem vás už napoprvé.“ Zadívala se na čilý shon na chodbě. Několik vteřin se rozmýšlela, jestli vyjde ven, nebo zůstane uvnitř. Potom neochotně přešla zpátky ke stolu a ke mně a stejně neochotně si sedla, opět na kraj křesílka. Nedůvěřivě se na mě zadívala a věnovala mi plnou pozornost.

„Dobře.“ Když jsem si byl jistý, že nevyskočí a neuteče, posadil jsem se i já. „Teď bych byl rád, kdybyste moji nabídku zvažila.“

Nakrátko zavřela oči, zhluboka se nadechla a vydechla. „Tohle mi nic nevysvětluje. Pořád se mě ptáte na to samé a já pořád toužím odejít.“

„Chci, abychom se vzali, a to z několika důvodů, ale vás bude nejvíc zajímat fakt, že si otevřete svoji kavárnu na Madison Avenue.“

Protože to nijak neokomentovala, mlčeli jsme.

„To je všechno?“ zeptala se nakonec nedůtklivě. „Chcete si mě vzít – promiňte, chcete se mnou uzavřít *obchod* tím, že si mě vezmete, abych si mohla otevřít kavárnu?“

„Zdá se, že mě chápete.“

Další zmatený pohled, zaklonila se, pak vstala, shodila na křeslo tašku, přešla k panoramatickému oknu a zadívala se na město. Minutu panovalo ticho a mně pomalu začínala docházet trpělivost.

„Vy jste se zbláznil,“ řekla mi. „Jste blázen, pane Hawthorne?“

„Na tuto otázku nebudu odpovídat,“ odbyl jsem ji rázně.

„To není žádná novinka. Vy mi neodpovídáte vůbec na nic, *nic* mi nevysvětlujete.“

„Chci vám pomoci. Tak jednoduché to je.“

Pohlédla na mě velkýma hnědýma očima, zírala, jako bych byl chomyslný, a když jsem nepokračoval dál, zvedla ruce a spustila je. „Tak jednoduché? Mohl byste mi tedy pomoci hned a vysvětlit mi to podrobněji, prosím? Chcete mi z nějakého šíleného důvodu pomoci – mně, někomu, kdo náhodou ani nezná vaše křestní jméno.“

„Jmenuji se Jack.“

Dlouze a zkoumavě se na mě zadívala, hleděli jsme si navzájem do očí.

„Vy mluvíte vážně, že? Tyto služby nabízíte všem svým klientkám, Jacku Hawthorne? Nabízíte jim pomoc tím, že se s nimi oženíte?“

„Vy jste první, slečno Colesonová.“

„Takže jsem výjimečná jako sněhová vločka.“

„Svým způsobem ano.“

Znovu se otočila k výhledu, sklonila hlavu a promnula si spánky. „Proč?“

„Ptáte se mě, proč jste výjimečná jako sněhová vločka?“

Odfrkla si a ohlédla se na mě přes rameno. „Ne, neptám se vás... Můžete mi poskytnout víc informací, prosím? Jako třeba skutečné věty, které by něco vysvětlovaly a dávaly smysl? Jsem si celkem jistá, že mi nenabízíte manželství jenom proto, abyste mi pomohl. Co z toho budete mít vy? Jaké jsou všechny ty důvody, o kterých jste se zmínil?“ Rozhlédla se po mé kanceláři, vnímala všechno včetně mě – drahý nábytek, moje oblečení, výhled, klienty a právníky pohybující se na chodbě. „Budu hádat a řeknu, že nejde o peníze, protože v téhle oblasti vám nemám co nabídnout.“

„Máte pravdu, já peníze nepotřebuju. Jak už jsem řekl, tohle je čistě obchodní nabídka. Nic jiného to pro mě neznamena. Až se vezmeme...“

„Jste si sám sebou přílišně jistý, zatímco já se pořád snažím přijít na to, jestli si *vy* neděláte legraci ze *mě*.“

Její obvinění jsem ignoroval a pokračoval: „Nebude to nic víc, než obchodní transakce mezi dvěma lidmi.“ Vstal jsem a přešel k ní. „Letos jsem se stal partnerem, slečno Colesonová. Je mi jednatřicet, jsem nejmladším partnerem ve firmě a k jednání s některými současnými

i budoucími klienty potřebuji budit dobrý dojem. Chodím na formální a neformální večere, události, kterých se musím účastnit. Ačkoli nikdo nevyžaduje, abych byl ve vážném vztahu nebo ‚rodinný typ‘, jak tomu říkají, můžu iluzi manželství využít ve svůj prospěch. Nechci ztrácet klienty ani potencionální klienty, kteří si raději vyberou mé partnery jenom proto, že mají manželky.“

Založila si ruce na prsou, otočila se ke mně a beze slova jsme se na sebe dívali. Ani jsem se neodvažoval hádat, co se jí honí hlavou. Avšak moje vlastní zatracená mysl válčila s mým svědomím.

„Proč si nevezmete někoho, koho milujete? Někoho, s kým chodíte? Někoho, koho *znáte*? Proč byste vůbec uvažoval *nade mnou*? Nic o mně nevíte. Jsme si cizí.“ Zhluboka se nadechla, jako by se snažila udržet svoje emoce na uzdě. „Nazývejte mě staromódní, pane Hawthorne, ale já jsem romantická. Věřím, že by se měli brát lidé, co se mají rádi, a jenom z lásky. Manželství je... Manželství pro mě *znamená* něco úplně jiného než pro vás, zdá se. Nechci vás nijak urazit, neznám vás, ale nevypadáte jako někdo, kdo klade takový důraz na...“

„Můžete to doříct, slečno Colesonová.“ Znovu jsem vrazil ruce do kapes.

„Asi vím, odkud vítr vane.“

Přikývl jsem, protože jsem to chápal. „Aktuálně nemám čas na osobní vztah a nevezmu si někoho, kdo bude nakonec očekávat víc, než co mu nabízím. A nenabízím vám nic, co nejsem připraven dát, vy však *tak* naivní nejste, že ne? Nemůžete si myslet, že si vás chci vzít jen kvůli tomu, abyste mi zdobila rámě při vhodných příležitostech a zaplatila mi malý nájem.“

Narovnala záda a střelila po mně ostrým pohledem. „Naivní? Věřte mi, pane Hawthorne, že *takhle* naivní nejsem. Pokud bych byla vdaná, můj manžel by podle závěti tu nemovitost vlastnil. Takže kdybyste byl mým manželem vy...“ Odmlčela se a pak pokrčila rameny. „Chápu, že jdete po tom majetku. Pořád ale čekám, až uslyším tu část, v níž mi pomůžete. Zatím jsem slyšela jenom to, co z toho plyne vám. Nechápu, jak mi manželství s vámi pomůže zachránit moje – jsem si jistá,

že pro vás, velice skrovné – životní úspory, které už jsem za zařízení kavárny utratila. Jak do toho zapadá otevření méj kavárny? Takhle dostanete falešnou manželku a nemovitost, kterou podle mě můžete snadno odkoupit od mých příbuzných, jestliže ji budou chtít prodat a pokud po ní vy toužíte.“

„Myslím, že to nechtějí prodat. A i kdyby chtěli, proč bych utrácel tolik peněz za něco, co můžu získat zdarma? A abych vás uvedl do obrazu, aktivně jsem nehledal nikoho, s kým bych se oženil, ale když mě požádali, abych si tu závěť přečetl a v několika bodech poradil, zjistil jsem, v jaké jste situaci a že bychom si mohli navzájem pomoci. A abych rozvedl ještě jednu věc, kterou jste zmínila, nejsme úplní cizinci. Už jsme se setkali – jednou, před rokem. Jen krátké setkání na jednom večírku pořádaném vaším strýcem, přesto jsem si dokázal přiřadit váš obličej ke jménu. Mlhavě jsem tedy tušil, kdo jste, a zbytek... Měl jsem dost času, abych se dozvěděl, co jsem potřeboval, a jsem si jistý, že vy budete mít stejnou příležitost, co se mě týče.“

„My jsme se setkali? Kde? Nepamatuju si to.“

Bylo mi to nepříjemné, přešlápl jsem a nechtěl do toho dál zabředávat, proto jsem nad její otázkou mávl rukou. „Jestli si to nepamatujete, nemá smysl to rozebírat. Jak jsem řekl, stejně nešlo o víc než o krátké seznámení. Zajímalo by vás ještě něco?“

„Vy to opravdu myslíte vážně? Skutečně?“

Zalétl jsem zrakem k hodinám na zdi. Marnili jsme čas. „Nebudu se opakovat, slečno Colesonová. Jestliže moji nabídku přijmete, vezme se a vlastnictví nemovitosti přejde na mě. Poté budu ctít původní smluvní podmínky a vy můžete uskutečnit svoje plány.“

Povzdechla si a zdálo se, že nad mými slovy přemýšlí. „To je všechno? Nic víc? Nemovitost, abych vás doprovázela a chovala se před ostatními, jako že jsme manželé?“

„Přesně tak. A jenom na dva roky. Nic víc, nic míň.“

Uhnula pohledem a skousla si rty. „Dva roky – jasně, protože to nic není. Není to nelegální? *Nebylo by to nelegální?*“

„Proč by mělo?“

Rozzlobeně se na mě zadívala. „Dobře. A co Jodi a Bryan? Oni neuvěří, že jde o skutečné manželství. Nemůžou zpochybnit, napadnout, nebo jak se to u vás říká, že si chci otevřít kavárnu a vy se stanete majitelem?“ Zamračila se a zavrtěla hlavou. „Neříkám, že to udělám, ale pokud bych z nějakého šiléného důvodu vaši nabídku přijala... Nemůžu uvěřit, že nad tím přemýšlím, a už vůbec že o tom mluvím.“

Záblesk naděje v její tváři se nedal přehlédnout. Věděl jsem, že nastal pravý čas, a proto jsem ji ještě trochu popostrčil.

„Je to těžké rozhodnutí, slečno Colesonová. Kdybych předpokládal, že to bude mít nějaké následky, ať už pro vás, nebo pro mne, tak bych vám to nenabízel. Jsem v oboru nejlepší a nikdo nebude nic zpochybňovat. Jestliže moji nabídku přijmete, já se o vaše příbuzné postarám. Nebudou dělat problémy, to vás můžu ujistit.“ Lhostejně jsem pokrčil rameny. „Nikomu do toho nic není, je to naše věc a nemusíte nikomu nic vysvětlovat.“

Oči upírala do země a neustále vrtěla hlavou. Už jsem věděl, co mi odpoví – vyptávala se, což znamenalo, že to zvažuje. Bylo ujednáno. Kdybych si nebyl jejím rozhodnutím jistý, ani bych jí to nenabízel. Za svůj sen utratila všechny svoje úspory a nemyslel jsem si, že by mě odmítla, protože z dohody můžeme vytěžit oba. Zároveň jsem věděl, že to neznamená, že mi odpověď vydá bez boje.

Oba jsme se polekaně zadívali na moji asistentku Cynthiu, když znenadání zaklepala na skleněné dveře a vstoupila dovnitř. „Váš další klient už je tady, pane Hawthorne, a chtěl jste, abych vás informovala, až začne ta druhá schůzka.“

„Děkuji, Cynthio. Ještě budeme chvilku potřebovat.“

Cynthia přikývla a zavřela dveře. Rose Colesonová zamířila zpátky ke křesílku a zvedla svoji tašku. „Už půjdu... a promyslím to...“

„Obávám se, že mi budete muset odpovědět hned.“ Ani jsem se nehnul.

Přestala si hrát s taškou a podívala se mi do očí. „Cože? Proč?“

„Protože Cynthia nám právě dala vědět, že vaši příbuzní jsou v zasedačce a probírají, jak naložit s majetkem. Jestliže moji nabídku přijmete, připojíme se k nim a oznámíme naši situaci. Jestli ne, ztratíte poslední šanci.“

„Nemůžete ode mě čekat, že se rozhodnu hned. Myslíte si, že budou prostě věřit, že to byla láska na první pohled? A pak jsme se rozhodli za týden vzít?“

„A jak by to věděli? Jak by věděli, kdy a jak jsme se seznámili?“ Vy-táhl jsem ruce z kapes, pokrčil rameny a vrátil se ke svému stolu. „Nás se netýká, co si myslí nebo jestli předpokládají, že jsme se seznámili před několika týdny či měsíci.“

„Právě mě opustil můj snoubenec, pane Hawthorne, před pár týdny. Zničehonic. Bezdůvodně. Znají mě dost dobře na to, aby věděli, že bych si nikoho hned tak najednou nevzala.“

„Tím chcete říct co?“

„Co tím chci říct?“ Frustrovaně zavrtěla hlavou. „Nemůžu uvěřit, že se to vůbec děje.“

Ohromená a zmatená ztěžka dosedla do křesílka. Cítil jsem se jako naprostý bastard, že ji nutím do odpovědi, ale čekalo mě zařizování milionu věcí a utíkal mi čas. Musel jsem vědět, jestli do toho jdeme, protože jsem odmítal ocitnout se v téhle situaci podruhé. „Potřebuju vaši odpověď, slečno Colesonová.“

„A já potřebuju znát víc detailů, pane Hawthorne. A mohl byste mi přestat říkat *slečno Colesonová*?“

„V tuto chvíli nejsou detaily důležité. Je to buď ano, nebo ne.“

„Tlačíte na mě. Nelíbí se mi to. Vůbec se mi to nelíbí.“

„Nic takového nedělám. Z téhle kanceláře můžete kdykoliv odejít – poté, co mi dáte definitivní odpověď. Nemusíte říkat ano, ale až budete odpovídat, pamatujte na to, že je to jenom vaše rozhodnutí. Já nemám co ztratit. Jestli nebude moje tahle nemovitost, najdu si na Madison Avenue něco jiného. Můžete o sobě říct to samé?“

Ruce jí spočívaly dlaněmi dolů na stehnech, zvedla hlavu a zadívala se na mě. „Tohle je šílenství. Jestli to udělám, jsem šílená. Vy jste šílený.“

„Je mi docela jasné, co si o mně myslíte.“ Napůl jsem se posadil na stůl a založil si ruce. „Budeme z toho těžit oba, slečno Colesonová. Pokud podepíšeme ten obyčejný kus papíru, který nás prohlásí za manžele, dostanete svoji kavárnu a po příštích dva roky se nic nezmění. Pokud ten papír nepodepíšeme, přijdete o všechny peníze za nábytek

a vybavení, které jste koupila a v tuto chvíli nemůžete použít. Z mého úhlu pohledu není o čem rozhodovat. Nabízím vám záchranné lano. Jestli vám nevádí to všechno ztratit, nemáme se už o čem bavit.“

„My se k sobě nehodíme, pane Hawthorne. To určitě vidíte.“

„Asi se k sobě nehodíme. V tom s vámi plně souhlasím, na druhou stranu věřím, že pro naše účely to plně postačuje. Pokud zní vaše odpověď ne, prosím, povězte mi to, abych mohl přijmout své další klienty.“

Vteřiny utíkaly a já čekal na odpověď. Přesně jsem viděl ten okamžik, kdy ji zviklal její sen otevřít si kavárnu. Přesně jak jsem čekal. „Nemůžu uvěřit, že to říkám. Nemůžu uvěřit, že se to vůbec děje, ale jestli nám mají uvěřit, že se budeme brát, asi bys mi měl začít říkat Rose.“

„Dobře. Detaily probereme jindy. Já mezitím nachystám podklady svatební smlouvy, která se o všechno postará.“ Sklouzl jsem ze stolu, přešel ke dveřím a otevřel jí je.

„Šest měsíců,“ vyhrkla.

Zvedl jsem na ni jedno obočí. Vstala a otočila se, aby se mi mohla podívat do očí.

„Šest měsíců?“

„Ano. Chci, abys mi dal šest měsíců, než ti začnu platit nájem z původní smlouvy.“ Zamračeně přikývla, jako by si nebyla jistá tím, co po mně vlastně žádá. „Vím, že to v původní smlouvě, kterou jsem uzavřela se strýcem, nestálo, ale jelikož ti nakonec ta nemovitost připadne, neměl bys s tím mít problém. Chci, abych těch prvních šest měsíců nemusela platit nájem, abych si aspoň mohla zkusit dosáhnout nějakého zisku.“ Odmlčela se a uvažovala. „Myslím, že si to můžeš dovolit. A popravdě, já ne. Jasně, ten nájem není nic ve srovnání s jinými místy na Madison Avenue, ale s tím, co se teď děje, bych si to nemohla dovolit. Těch šest měsíců mi pomůže kavárnu nastartovat.“

Pozorně jsem ji sledoval. „Máš pravdu, můžu si dovolit, abys mi neplatila nájem. Dohodnuto. To je všechno?“

„Já... Ano, to je všechno.“

„Mohla jsi chtít polovinu té nemovitosti. Kdyby sis vzala Joshuu, půlka by byla tvoje.“

„A dal bys mi ji?“

„To asi bohužel ne.“

„To jsem si myslela. Ale těch šest měsíců bez nájmu mi pomůže.“

„Dobře. V tom případě – žádný problém. Pojdme do té zasedačky.“

„Jenom tak?“

„Máš ještě další otázky?“

„Asi tak sto.“ Zastavila se vedle mě a zadívala se mi do očí.

Zvedl jsem obočí. „V tuhle chvíli se jim bohužel věnovat nemůžu. Možná příště. Budeš mít dost času na všechno se zeptat, až se vezme-me. V zasedačce teď budu mluvit já a bude to v pohodě.“

Podstatně bledší, než když vcházela do mé kanceláře, a možná taky trochu v šoku přikývla a následovala mě.

Při každém kroku jsem se proklínal, co jsem to za parchanta.

Když jsme byli už jen pár kroků od zasedačky, viděl jsem Bryana a Jodi Colesonovy sedící vedle sebe zády k nám. Ohlédl jsem se na Rose. Přerývaně dýchala a nejistě tékala pohledem.

„Připravená?“ zeptal jsem se, ačkoli už jsem věděl, co mi odpoví.

„To tedy říct nemůžu.“

Přikývl jsem. To mi stačilo.

„Kdy jsi s nimi naposledy mluvila?“

Promnula si spánky, načež ke mně vzhlédla. „Možná minulý týden? Možná je to déle? Proč?“

„Nech to na mně.“

Vstoupili jsme. Postavili jsme se bok po boku. Zase vši silou zatínala prsty do uší kabelky, kterou si hodila na rameno.

„Time,“ přerušil jsem kolegu a všichni v místnosti, včetně Jodi Colesonové i Bryana Colesona se na nás otočili. „Omlouvám se, že jde-me pozdě.“

Tim odložil papíry, co držel v ruce, postavil se a sundal si brýle, nespouštěl oči z Rose. „Ahoj, Jacku. Rose, jsem rád, že jste se k nám mohla přidat. Dlouho vás nezdržím, potřebujeme jenom, abyste...“

„Time,“ zopakoval jsem a počkal si, až přesune pohled ke mně. „Myslel jsem si, že bys měl znát všechny okolnosti, abys mohl udělat

nezbytné změny. Rose Colesonová je moje snoubenka a za pár dní se bereme.“

„Ty si... ty si budeš brát Rose? Cože?“ Zatímco na nás Tim tupě zíral, Bryan se pomalu postavil a došel před Rose.

„Co se to tu děje?“ zeptal se jí. Zatvrzele si měřil Rose i mě. „Vysvětli to.“

„Bryane, budeme se s Jackem brát.“ Nuceně se zasmála a přešlápla. „Já vím, že to zní trochu...“

„Zní to, jako bys se mnou chtěla vyjebat, sestřenko.“

Udělal jsem krok vpřed a doleva. Natlačil jsem se mezi Bryana a Rose, která musela ustoupit dozadu.

„Vím, že je to pro vaši rodinu překvapení, pane Colesone, takže vám to protentokrát prominu, ale až budete příště mluvit s mojí snoubenkou, raději si dávejte pozor na jazyk.“ A pak jsem k celé místnosti dodal: „Požádal jsem Rose o ruku minulý týden a mysleli jsme si, že nastala správná chvíle na to, abyste se to dozvěděli. Zasnoubení jsme si chtěli oslavit v soukromí. Time, tohle zřejmě změní celou situaci týkající se nemovitosti na Madison Avenue.“

„To jsou kecy!“ vybuchl Bryan. Jeho sestra všechno ze svého místa na židli jen znuděně sledovala. „Tahle situace, nebo spíš šaráda, nemění vůbec nic. Ona ten majetek nedostane. Myslíte si, že jsem blbej?“

„To já nevím, pane Colesone. Brzy budeme rodina a já bych vás nechtěl urazit.“ Sledoval jsem, jak rudne. „Gary Coleson v závěti jasně uvádí, že v případě jeho smrti přechází vlastnictví nemovitosti na Madison Avenue do rukou Rosina manžela. Byl tam nějaký časový limit, ale můžeme si to zkontrolovat. Vysvětluju to jedině pro vaše dobro, pane Colesone, ne protože bych si vaši sestřenici bral kvůli tomu. Moje city k ní s tím, co se tu děje, nijak nesouvisí.“

„Jacku, možná bychom měli...“ začal Tim.

„Jestli se váš sňatek toho majetku nijak netýká, tak se nároku na něho vzdáte,“ procedil Bryan skrze zaťaté zuby a pohledem sklouzl za mě k Rose.

„Věřím, že ta nemovitost je poslední dar Garyho Colesona jeho neřeři. Určitě se nesnažíte ignorovat otcovo přání.“

Bryan pomalu zaťal ruce v pěst a udělal další krok vpřed.

Tim si odkašlal a promnul si oči palcem ukazováčkem. „Jacku, možná teď není ta pravá chvíle... ehm... na dobré zprávy. Možná bychom si mohli domluvit jiný termín schůzky...“

„Ano, myslím, že to bude lepší. Doufám, že se nám s Rose brzy ozveš.“

„Já tu závěť napadnu,“ řekl Bryan předtím, než jsem nás odtamtud dokázal dostat. Vztekem se mu zaleskly oči. Mluvil k Rose a nespouštěl z ní pohled. „Já ti to nenechám. Děláš to, protože jsem ti nedovolil to místo využívat a protože s ním mám jiné plány.“

„Pokud závěť napadnete, bude muset na svůj podíl dlouho čekat. Já se budu bránit, pane Colesone,“ varoval jsem ho.

„Bryane,“ ozvala se Rose zpoza mě. „Já si Jacka kvůli majetku neberu. Víím, že to načasování... je vyloženě trapné, ale rozhodně to není tak, jak si myslíš. Seznámili jsme se...“ Obešla mě a protlačila ruku do mého rámě.

Přinutil jsem se ke klidu.

„Nemusíš mu nic vysvětlovat,“ ohlédl jsem se na ni.

Stáhla rty do úzké linky a podívala se mi do očí. „Ale ano, musím, Jacku. Samozřejmě že musím.“

„Já od tebe nechci slyšet ani slovo,“ skočil jí Bryan do řeči. „Tohle se nestane. Jestli mě přinutíte, budu s vámi bojovat.“

S tím ráznými kroky opustil zasedačku a cestou do mě schválně vrazil ramenem.

Jodi se konečně zvedla. „Ale, ale... Naše krásná malá Růženka konečně provedla něco zajímavého.“

Prohlédla si mě od hlavy k patě a Rose se mě pustila.

„Není zlý, sestřenko,“ uznala. „Oproti Joshuovi sis moc nepolepšila, ale jeho jsi ztratila, takže tenhle asi bude muset stačit.“

Když jsem zvedl obočí, usmála se, jako by si chovala nějaké tajemství, a pokrčila rameny. „Není můj typ. Příliš vážný, příliš škrobený, ale co já ti mám co mluvit do snoubence?“

Zastavila se před Rose, políbila ji na tvář a já cítil, jak Rose vedle mě ztuhla a mírně se odtáhla.

„Víš, že mě to místo nezajímá. Já mám díky závěti své miliony a domov, ale Bryanovi se líbilo. Nemyslím si, že by na tom vaše manželství něco změnilo.“ Zvedla ruku a studovala svoje na růžovo nalakované nehty. „Ať vyhraje ten lepší. Já se v každém případě dobře pobavím.“

Třetí kapitola

Rose

PŘÍTOMNOST

Snažila jsem se vymalovat zeď za pultem a přitom neusnout uprostřed věty při rozhovoru se Sally, mojí vlastní zaměstnankyní. Byl to dlouhý den, stejně jako všechny ty dlouhé dny předchozího týdne a půl, ale nestěžovala jsem si – jak bych mohla, když se mi plnil můj dávný sen? Ani jsem se nepokoušela skrýt zívnutí, ignorovala jsem bolest v rameni a nepřestávala jsem si namáčet váleček do tmavě zelené barvy.

„Jsi si jistá, že nechceš, abych tu zůstala dýl?“ zeptala se Sally a hledala přitom ve svém batůžku telefon.

„Už tak jsi tu zůstala déle, než jsi měla, a já mám pro dnešek skoro hotovo. Potřebuju jen patnáct minut na poslední vrstvu. Pořád pod tím trochu vidím tu červenou.“ Chtěla jsem si povzdechnout, ale místo toho jsem zaúpěla. „Taky půjdu domů, jen co to dodělám.“

Ohlédla jsem se přes rameno a věnovala jí svůj nejpřísnější pohled *Dělej, co říkám*, načež Sally vyprskla smíchy.

„Co je?“ zeptala jsem se. Když se na mě podívala, celá se ještě třásla.

„Všude na tváři máš zelené tečky a ke stavu tvého trička se radši nebudu ani vyjadřovat... a k tomu, jak vypadají tvoje vlasy ostatně taky ne. Řeknu jenom, že je z tebe hotové umělecké dílo.“

Svoje tričko jsem si dokázala představit, ale ten obličej pro mě byla novinka. „Bude to sice znít divně, ale беру to jako kompliment a... u malování se prostě cáká,“ zamumlala jsem a s povzdechem si otřela paží čelo. „Bolí mě i svaly v obličejí. Jak se to sakra stalo?“

„Tak to vedeš. Já mám sice obličej v pořádku, ale bolí mě zadek.“

Zašklebila jsem se. „No, já nevím, co tam děláš, když stojím zády, ale...“ Než jsem mohla dokončit větu, všimla jsem si, jak se Sally tváří, a už jsem nedokázala smích zadržet.

„Bože, to vyznělo špatně!“ zaúpěla a zadívala se ke stropu. „Seděly jsme na podlaze skoro dvě hodiny v kuse, bylo to nezbytné...“

„Já vím, já vím. I mě bolí zadek, a nejenom zadek – bolí mě každý kousek těla. Za chvíli budu v deliriu a budu se ti hystericky smát, ať budeš vtipná, nebo ne. Raději už běž, ať to tu můžu dodělat a zalézt si do sprchy a své milované postele.“

Sally byla tmavovlasá, tmavooká dvacetiletá dívka s věčným úsměvem na rtech. Na práci baristky plus všeho, co bude potřeba udělat, se hlásila patnáctá v pořadí. Bylo to jako láska na první pohled. Abych si ušetřila bolení hlavy, rozhodla jsem se nedávat nabídku práce na internet ani nikam jinam, vážně. Jenom jsem se zmínila několika přátelům, jestli by se nemohli poptat, zda někdo z jejich známých nepotřebuje práci, a taky jsem se zeptala pár dalších lidí tam, kde jsem naposledy pracovala – jako manažerka kavárny *Black Dots Coffee House*, než jsem skončila, protože jsem si myslela, že mě tady Gary nechá. Rozneslo se to a nakonec jsem mluvila s mnohem víc lidmi, než jsem čekala. Ale nikdo z nich mi úplně nesedl.

Sally se tu však ocitla úplně náhodou, šla prostě kolem cestou domů po příšerném rande naslepo a viděla mě zápat s krabicemi, které jsem potřebovala odnést z chodníku do kavárny. Nabídla mi pomoc a já jí za to nakonec nabídla práci. Ničemu neuškodil ani fakt, že jsme se nad společnou vášní a obsesí pro hrníčky na kávu, štěňata a zimní New York spřátelily. Jestliže to neznamenal, že nám to bude dokonale šlapat, tak nevím, co jiného bych měla vyžadovat.

Pro svoji *Kavárnu na Růžku* jsem chtěla jediné – aby to bylo vlídné, hřejivé a šťastné místo. A neuškodilo by ani, kdyby bylo populární. I když jsem si byla dobře vědomá toho, že budu šéfová, nechtěla jsem pracovat s lidmi, se kterými bych nevycházela, jenom kvůli působivému životopisu. Věřila jsem, že pokud budeme veselé a přátelské, určitě si zákazníci přitáhneme. A Sallyina osobnost a dobrá nálada mi ve všech ohledech vyhovovaly.

„Jasně, šéfko.“ Konečně našla mobil, zamávala mi jím a couvala ke dveřím. „A kdy chceš, abych zase přišla?“

Odložila jsem váleček a se záupěním a rukou na bedrech jsem narovnála záda. Rozhlédla jsem se po téměř hotové práci. „Myslím, že tento týden to zvládnou sama, ale jestli se mi to nakupí, tak ti příští týden napíšu. Šlo by to?“

„Jsi si jistá, že nechceš s tím malováním pomoci?“

„Jo, já to zvládnou.“ Mávla jsem jí na rozloučenou, aniž bych se otáčela, protože jsem nevěřila, že by něco tak složitého moje znavené tělo v tuto chvíli zvládlo. „Kdyby se něco změnilo, tak ti zavolám.“

„Jasně. A běž domů dřív, než odpadneš.“ S tímto milým rozloučením odemkla dveře a otevřela. Než jsem uslyšela jejich klapnutí, ještě na mě zavolala jménem. Ohlédla jsem se, což mě stálo dost námahy.

„Už jenom dva týdny,“ zazubila se na mě. „Jsem tak nadšená,“ vypískla a začala hopsat.

Unaveně, ale upřímně šťastně jsem se na ni usmála, a dokonce se mi povedlo částečně zvednout ruku do vzduchu. Dětilo nás jen pět let, ale momentálně jsem cítila každý rok navíc. „Sláva! Podle toho, jak se tvářím, to sice teď moc nepoznáš, protože mi nejde pohybovat obličejovými svaly, ale taky jsem nadšená. Nemůžu se dočkat. Jupí!“

Její tělo zmizelo za dveřmi a už jsem z ní viděla jen hlavu. „Bude to skvělý!“

„V duchu nám držím pěsti.“

Zazubila se na mě ještě víc, načež zmizela i její hlava a dveře se zavřely. Protože jsme prozatím zabednily okna, neviděla jsem ven, ale byla jsem si jistá, že už je tma. Sáhnout si do zadní kapsy pro mobil se ukázalo těžší, než jsem předpokládala, přesto se mi podařilo podívat se, kolik je hodin. Pohybovala jsem se jako ve zpomaleném filmu, ale kdo potřebuje rychlost při pondělním večeru?

Bylo osm.

Věděla jsem, že bych si neměla dávat pauzu, ale moje nohy, chodidla, záda, krk, paže a všechno mezi tím mi způsobovaly muka. Neměla jsem jinou možnost než se sesunout za prodejní pult, kde bude během několika dní pokladna. Než jsem se zadkem dotkla země, nepřestávala

jsem úpět a kňourat. Pak jsem s hlasitým zaduněním zaklonila hlavu a s těžkým povzdechem zavřela oči. Kéž bych tak dokázala vstát a dokončit poslední vrstvu na zdi, aby už ta zatracená červená neprosvíkala. Pak bych mohla zamknout a rozpohybovat nohy na dost dlouho, abych se došourala do metra a potom domů a rovnou do sprchy. A jestli se ve sprše neutopím, dostat se do postele by bylo fajn – a dát si něco k snědku. Někam tam budu muset nacpat ještě jídlo.

Pak mi to znovu došlo. Když člověk ignoroval fakt, že jsem umírala pomalou smrtí na různé bolístky, měla Sally pravdu – blížil se den otevření. Od chvíle, kdy jsem jako osmnáctiletá dostala práci v místní kavárně, jsem věděla, že si jednou budu chtít otevřít vlastní podnik. Něco, co by patřilo jenom mně. Nejen to, i *já* bych tam našla svoje místo. To by taky bylo poprvé. Znělo to sice lacině, ale něco na tom nápadu mě vždy zahřálo u srdce, když jsem o něm snila.

Zrovna když jsem začínala klimbat, rázem mě však probudilo otevření a jemné zacvaknutí dveří. Po Sallyině odchodu jsem úplně zapomněla zamknout. Napadlo mě, že si možná jenom něco zapomněla, a pokusila jsem se postavit. Moje nohy ovšem odmítaly spolupracovat, musela jsem se přetočit na čtyři a pak se s pomocí pultu vytáhnout nahoru.

„Co jsi zapomněla?“ chtěla jsem se zeptat, ale vyšlo ze mě něco mezi zaskučením a zakňučením.

Na druhé straně pultu jsem však ke svému nemalému překvapení našla svého bratrance Bryana. Nečekala jsem ho tady a absolutně jsem netušila, co mu mám říct, měla jsem v hlavě úplně vymazáno. Klouby na ruce poklepal o pult a rozhlédl se kolem. Dosud jsem ignorovala všechny jeho telefonáty, a když mi začal posílat čím dál výhružnější zprávy, vypnula jsem si mobil.

„Bryane.“

Zadíval se na mě teprve po skončení zevrubné obhlídky a bylo na něm vidět, že vůbec nemá radost.

„Vidím, že se tu už zabydluješ,“ řekl našťvaně.

„Bryane, nemyslím...“

„Ano,“ přerušil mě a udělal krok dopředu. „Ano, ty vůbec nemyslíš. Neuvažuješ. Já to tak nenechám, Rose. To ti musí být jasné. Tohle místo si nezasloužíš. Nejsi z rodiny, ne úplně, a ty to víš. Vždycky jsi to věděla. A ten právník na tom nic nezmění.“ Sklouzl pohledem k mým rukám. „Vidím, že ani nenosíš prstýnek. Koho myslíš, že oblafeš?“

Zatnula jsem zuby a za pultem sevřela ruce v pěst. Kež bych mu mohla jednu vrazit. Aspoň jednou. Byla by to slast.

„Pracuju. Nebudu si na malování brát něco tak cenného. Tohle nemá smysl. Měl bys odejít, Bryane.“

„Půjdu, až se mi bude chtít.“

„Nechci se s tebou hádat. Podle tebe nepatřím do rodiny, takže jsme si cizí. A cizinci se ospravedlňovat nemusím.“

Pokrčil rameny. „A kdo se hádá? Jenom jsem se chtěl zastavit, abych ti dal na srozuměnou, že by ses tu zase tolik zabydlovat neměla. Uvidíme se častěji. Ten tvůj právník mě možná na chvíli zastavil, ale já se tohohle místa tak snadno nevzdám. Stejně už vím, že to vaše manželství je pouhá lež, teď si musím jen počkat a dokázat to.“

„Vím, že si myslíš...“

„Tak to přeju hodně štěstí,“ ozval se někdo rázně. Otočila jsem se a střetla se očima s Jackem. S tím, co byl můj manžel.

Proboha.

Dnešní večer rozhodně nešel podle plánu. Kdyby sem vešla Jodi s pugétem růží, aby mi pogratalovala ke kavárně, asi bych nebyla takhle překvapená. Úspěšně jsem ignorovala vzpomínku na okamžik, kdy jsem si *tohohle* cizince vzala, a jelikož už osm nebo devět dní nebyl ve městě, docela mi to šlo – až dosud. Upřímně mě to ale nemělo překvapovat. Přeci jen jsme byli manželé, takže jsem věděla, že na něj nakonec znovu narazím, ale načasoval si to tedy strašně. Kdybych si mohla vybrat, zvolila bych telefonát, kdy bych se mohla vyjádřit mnohem snadněji dřív, než si budeme čelit.

Než jsem vůbec mohla cokoliv říct, Jack vykročil k Bryanovi. „Jelikož jste nám zřejmě nepřišel pogratalovat, tak vás poprosím, abyste nechal moji manželku na pokoji.“

Bryan musel ustoupit od pultu, protože do něho Jack málem vrazil. „Takže víte, že máte manželku. Podle toho, co jsem slyšel, jste ani nebyl v zemi.“

„Promiňte, pane Colesone, omlouvám se. Netušil jsem, že když se ožením s vaší sestřenicí, budu vám muset předkládat svůj rozvrh. Při nejbližší příležitosti toto nedopatření napravím.“

Strašně moc jsem si chtěla odfrknout, ale povedlo se mi to zarazit.

Jack pokračoval. „Ale když už jste tady, rád bych vám zopakoval, co jsem řekl dřív. Všiml jsem si, že pokaždé, když jste ve společnosti mé ženy, je jí z toho nepříjemně a je nešťastná. To se mi vážně nelíbí, Bryane. A nejsem si jistý, kolikrát to budu muset ještě říkat. Nechci vás už ani zahlédnout v její blízkosti.“

Nemohla jsem vidět Jackovi do obličeje, protože stál zády ke mně, ale sledovala jsem, jak Bryanovi zacukal sval v čelisti a pak se přinutil k úsměvu.

„Stejně už jsem byl na odchodu. Řekl jsem jí všechno, co jsem chtěl, že, Rose?“

Neodpověděla jsem.

Jack mlčel.

Bryan se neupřímně uchechtl. „Nechám vás dvě hrdličky o samotě. A promluvíme si později, Jacku.“

Jack následoval Bryana až ke dveřím a zamkl za ním.

Zaúpěla jsem a zavřela oči.

„Tohle byla dobrá lekce, abych už nikdy nezapomněla zamknout dveře.“

Otevřela jsem oči a on stál přímo přede mnou. Tam, kde před pár minutami stál Bryan. Nebyla jsem si jistá, jestli tohle bylo lepší.

„Rose,“ řekl místo pozdravu. Prostě Rose.

Nakrátko jsem neměla ani ponětí, co mu mám odpovědět. Byla jsem si jistá, že tohle bylo vůbec poprvé, kdy mě o samotě oslovil mým křestním jménem místo slečny Colesonové. Když jsme vtrhli na tu schůzku s Jodi a Bryanem, říkal mi Rose, ale jakmile mě po skončení setkání doprovodil k výtahům, byla jsem zase slečna Colesonová.

Technicky vzato už jsem se Colesonová nejmenovala, proto se mu snad zdálo užití křestního jména rozumnější.

A sakra, jaký na něho byl pro mé unavené oči pohled! Navzdory pozdní hodině měl na sobě oblek – tmavě šedý s bílou košilí a černou kravatou. Jednoduchý, ale přesto určitě drahý. Nejhorší ale bylo srovnání s tím, jak jsem v tu chvíli vypadala já.

Na první pohled vůbec nebyl můj typ. Ten jeho zadumaný a odměřený styl s úsporou slov mě moc nebral, protože jsem měla pocit, že v jeho očích mu za rozhovor nestojím. Taky jsem rozhodně nefandila rozmarným bohatým týpkům, kteří vyrostli v přepychu a domnění, že vlastní všechno a všechny ve svém okolí – a že jsem jich za svůj život s Colesonovými poznala dost... Prostě jsme vůbec nesouzněli. Jinak jsem proti nim nic osobního neměla. Takže ano, Jack Hawthorne nebyl můj typ. Ale to neznamenal, že jsem nemohla ocenit, jak dobře vypadal se strništěm a tou ostrou čelistí, jedinečným a podmanivým modrým očima, a že měl tělo, kterému oblek výjimečně slušel. Ne, se zjevem svého novomanžela jsem problém neměla – to s jeho osobností.

Takhle už to ve vesmíru chodí: dá vám *to jediné*, co jste nikdy nechtěli.

„Jacku... jsi zpátky.“ Vzhledem ke svému napolo mrtvému stavu to byla nejlepší odpověď, jakou jsem mohla vyplodit – poukázala jsem na očividný fakt. Vzhledem k tomu, že jsem ho neviděla ani s ním nemluvila ode dne, kdy mě nechal sedět v autě, jsem cítila, že mám právo být překvapená.

Pohled, který mi věnoval, jako bych byla hluboko pod jeho úrovní, mi stáhl žaludek hrůzou. Měla jsem dost silné sebevědomí, ale chlapi jako on vždycky dokázali, že jsem se cítila méněcenná. A nepomohla mi ani celá ta záležitost s Bryanem.

„Myslela sis, že zmizím? Ukázal se tu poprvé? Myslíš tvého bratrance.“

Přikývla jsem.

„Dobře. Už se nevrátí.“

To vůbec neznělo hrozivě.

„Musíme si promluvit,“ pokračoval, nevědomý si mé nervozity.

Abych našla oporu, zapřela jsem se rukama o pult, znovu jsem přikývla a snažila se přitom stát rovně.

Tenhle chlap zcela jistě nechodil kolem horké kaše. A podle toho, co jsem se o něm zatím dozvěděla, nebyl zrovna výřečný. Díkybohu, to mi naštěstí poskytovalo výhodu, protože i když jsem se netěšila, až ho znovu uvidím, na tenhle rozhovor jsem se připravovala, co se naše cesty po obřadu rozešly. A že to chtělo spoustu zkoušek před zrcadlem. Byla jsem si jistá, že přijel, protože se chce rozvést, a byla jsem pevně rozhodnutá jeho názor změnit.

„Ano, musíme si promluvit,“ souhlasila jsem, jakmile jsem si byla jistá, že mě moje kolena udrží.

Nevěděla jsem, jestli to bylo tím, že nečekal, že odpovím tak rychle, nebo kvůli něčemu jinému, ale vypadal ohromeně. Ignorovala jsem ho a spustila svůj monolog.

„Vím, proč jsi tady. Vím, co jsi mi přišel říct, a požádám tě, abys to neříkal, nebo aspoň ne předtím, než ti *já* povím svoje. Takže... To ty jsi mi tohle nabídl. *Já* sice přišla do tvojí kanceláře, ale technicky vzato jsi mě ty do ní nalákal.“

Pomalou zvedl obočí. „Nalákal?“

„Nech mě to dokončit. To ty jsi tohle začal. Já se s celou tou situací už smířovala, dokonce jsem si hledala novou práci, ale ty jsi to všechno změnil. Tvoje nabídka všechno změnila. Co jsme učinili naši dohodu, strávila jsem každý den tady. Nepřetržitě jsem pracovala a teď už to nemůžu nechat být. Takže to neudělám. Promiň, ale já ti ty papíry nepodepíšu. Ale mám pro tebe jinou nabídku a vážně bych si přála, abys ji zvážil.“

S každým slovem, které jsem vypustila z pusy, čím dál víc krčil čelo až do velmi rozzlobeného, téměř vražedného výrazu. Ale nehodlala jsem ho pustit ke slovu dřív, než skončím, nechtěla jsem, aby mě na něčem dostal nebo mi přetrhl řetězec myšlenek.

„Doprovodím tě na tolika událostech, kolik budeš chtít, bez limitů – tedy, pokud to bude až po zavíračce, samozřejmě. Taky ti budu vařit.“

Nevím, jestli vaříš, nebo ne, ale můžu ti vařit a nebudeš se o to muset vůbec starat. Káva zdarma,“ dodala jsem vzrušeně, když mi ten nápad náhle přišel na mysl. Proč mě to nenapadlo dřív? „Káva zdarma po dobu dvou let. Kdykoli přijdeš, cokoli budeš chtít a kolikrát denně to budeš chtít. Zákusky taky zdarma. A vím, že to bude znít trochu hloupě, ale vyslechni mě. Nezdá se, že bys byl nějak... moc společenský...“

„Promiň?“ pronesl tiše a přerušil mě.

„Já nevím, možná jsem použila špatné slovo, ale každopádně i s tím ti můžu pomoci. Můžu být vážně dobrá kamarádka, jestli to tak chceš nebo potřebuješ. Můžu...“

„Přestaň.“

Jeho drsný tón jsem nečekala a docela efektivně mě umlčel.

„O čem to sakra mluvíš?“ zeptal se, položil ruce na pult a naklonil se blíž.

Já se zaklonila. „Já se s tebou nerozvedu, Jacku.“ Sklonila jsem hlavu a dlouze jsem vydechla. „Promiň, nemůžu. Nenávidím se za to, že to říkám, ale budu ti dělat problémy.“ Co se výhrůžek týče, znělo to příšerně chabě i mně.

Několikrát na mě zamrkal, až jsem si myslela, že moje hrozba zabírá. „Budeš mi dělat problémy,“ zopakoval vzápětí nezaujatě a já poraženě zavřela oči. Nežral mi to. Jestliže bude někdo z nás někomu dělat problémy, bude to on, a udělá mi ze života peklo. Měl tu moc. „Jen ze zvědavosti, Rose, jaké problémy bys mi dělala? Co jsi tím myslela?“

Vzhlédla jsem, abych viděla, jestli si ze mě dělá legraci, ale z jeho kamenné tváře se nedalo nic vyčíst. Když jsem mu nedokázala odpovědět, narovnal se a vrazil ruce do kapes.

„Kdybych se s tebou chtěl rozvést, proč bych Bryanovi to všechno říkal? Přišel jsem sem, abych se tě zeptal, proč nejsou tvoje věci u mě v bytě, proč ses ke mně nepřestěhovala.“

Aha.

„Já... cože?“

„Měla ses ke mně nastěhovat, až budu pryč. Nenastěhovala ses. I když tohle není skutečné manželství, nikdo jiný kromě nás o tom

neví a já bych byl rád, aby to tak zůstalo. Podle toho, co jsi říkala, se ani ty rozvádět nechceš. Pokud je to pravda, musíme spolu žít. To ti jistě došlo, zvláště když kolem nás čmúhá tvůj bratranec.“

Nečekala jsem, že od něj uslyším tohle. To jsem se skoro dva týdny trápila zbytečně? „Než jsi vystoupil z auta, říkal jsi... říkal jsi, že jsme to neměli dělat a za celou dobu, co jsi byl pryč, jsi mi nezavolal ani mě nijak nekontaktoval.“

„A?“

Našla jsem v sobě sílu se trochu naštvat. „A co jsem si po té poznámce měla jako myslet? *Musel* jsi přece vědět, že si myslím, že svého rozhodnutí lituješ.“

„A ty ses toho dne chtěla vdávat?“ odsekl.

„Ne, ale...“

„Na tom nesejde. Nevolala ti Cynthia, aby ses ke mně nastěhovala?“

Na okamžik jsem zůstala oněmělá jeho troufalostí, zavřela jsem oči a vši silou jsem zvedla ruku dost vysoko na to, abych si mohla promnout kořen nosu. „Nikdo mi nevolal.“

„Na tom už nezáleží. Mám práci, takže musíme odejít.“

Podívala jsem se mu do očí a zamračila se na něho. „Co tím myslíš, že musíme odejít?“

„Pomůžu ti zabalit pár věcí v tvém bytě a pak pojedeme ke mně. Všechno ostatní si zařídíš později.“

Zamračila jsem se ještě víc a zavrtěla hlavou. „Můžeš jít, pokud chceš, ale já mám taky práci, jak vidíš, a nejdu nikam, dokud ji nedodělám.“

Jestli si myslel, že mi může poroučet jenom proto, že jsme manželé, tak teda něco uvidí. Dřív než mohl přijít s něčím, čím by mě nakrknul ještě víc, otočila jsem se k němu zády, opatrně jsem se sehnula a zvedla váleček. Tiše jsem sebou trhla, protože jsem se ze všech sil snažila nezakňourat, ale bolest v zádech mi způsobovala strašná muka. Jen jsem váleček přiložila na stěnu, uslyšela jsem za sebou nějaký zvuk. Nic jsem si z toho nedělala – protože podle mého neurozeného názoru, jestliže chtěl odejít, nic mu v tom nebránilo – a pokračovala jsem

v malování. Šlo mi to sice mnohem pomaleji než předtím, ale pokračovala jsem, a co bylo nejdůležitější, neustoupila jsem.

O pár vteřin později mě chytil za zápěstí a zastavil mě. Na okamžik jsem ucítila horkost jeho kůže, načež mě zase pustil.

Vzal mi váleček, odložil ho a začal si vyhrnovat rukávy sněhově bílé – a extrémně drahé – košile. Na tom, jak si chlapi vyhrnují rukávy, pro mě bylo vždycky něco neodolatelného, ale Jack Hawthorne si je vyhrnoval tak pečlivě a svědomitě, že jsem nedokázala odtrhnout oči.

„Co si myslíš, že děláš?“ zeptala jsem se, když byl konečně hotový a znovu zvedl váleček.

Krátce se na mě ohlédl a začal nanášet barvu. „Očividně ti pomáhám to dodělat, abychom odsud mohli rychleji vypadnout.“

„Možná musím dodělat ještě něco jiného.“

„Tak ti pomůžu i s tím.“ Pomyslela jsem si, že je to od něj necharakteristicky sladké – otravné, ale sladce otravné.

„Nepotřebuju...“ Další rychlé ohlédnutí přes rameno a slova mi odumřela na rtech.

„Vypadáš příšerně.“ Zase se otočil zády a mně nezbylo než na ně šokovaně zírat. „Tobě se nelíbí, jak to vymalovali profesionálové?“ zeptal se.

Možná zase tak sladký nebyl, byl to prostě jenom hrubián. Abych byla upřímná, jeho komentář mě trochu zabolet. „Děkuju. Dneska jsem dělala, co jsem mohla, abych vypadala příšerně – ráda slyším, že to klaplo. Ačkoli kdybych věděla, že přijdeš, snažila bych se ještě víc. A o jakých profesionálech to mluvíš? Maluju to tady sama.“

Tohle přiznání mi vysloužilo další nerozluštitelný pohled, tentokrát delší.

„Proč?“

„Protože mám jistý rozpočet a nemůžu si dovolit rozhazovat za věci, které můžu snadno zvládnout vlastními silami. Vypadá to špatně, nebo co?“ Přimhouřila jsem oči a zkoumala jsem zeď pečlivěji. „Prosvítá tam pořád ta zatracená červená?“

Váleček se na dvě vteřiny zastavil, ale potom Jack pokračoval: „Ne. Vzhledem k tomu, že jsi to malovala sama, to vypadá dobře. Je tohle jediná zeď, kterou budeš malovat?“ zeptal se napjatějším hlasem.

„Ne. Zítra začnu dělat zbytek. Chtěla jsem ještě jednou přetřít tu zelenou a pak to pro dnešek odpískat.“

Vzala jsem si malý štětec a smočila ho v kbelíku s barvou na kraji pultu. „Udělám okraje, bude to rychlejší.“

„Ne,“ utnul mě. „Vypadáš, jako by ses každou chvíli měla zhroutit. Řekl jsem, že ti pomůžu.“ A aniž by se mě dotkl, vytáhl mi štětec z ruky.

„Nevíš, jak chci, aby to vypadalo,“ protestovala jsem a snažila se vzít si štětec zpátky.

„Myslím, že je to docela přímočarý proces. Sedni si, než se...“

„Zhroutím, já vím.“

Lákalo mě zůstat stát, zatímco mi tady maloval moji stěnu, ale měl pravdu – jestli se neposadím, tak brzy odpadnu. Vzhledem k tomu, že židle ještě nepřivezli, mohla jsem si sednout jediné na starou stoličku, kterou jsem našla v zadní místnosti a toho rána ji otřela.

Pár minut bylo ticho, naslouchali jsme jen hluku ulice zvenku a mokrým zvukům válečku. Až jsem to už nemohla vydržet: „Děkuju za pomoc, pane Hawth...“

Zarazil se a otočil se. Dokonce i s válečkem v ruce vypadal přitažlivě, ne že by mi do toho něco bylo. Atraktivní hulvát mě moc nepřitahoval.

„Jacku,“ poznamenal tiše. „Musíš mi říkat Jacku.“

Povzdechla jsem si. „Máš pravdu. Promiň. Je to... divné. Jen jsem chtěla říct, že nemůžu zůstat u tebe v bytě, ne dneska,“ dodala jsem rychle. „Jsem opravdu unavená a potřebuju se dostat domů, do sprchy a... není teď pro mě nejlepší chvíle na to, abych se balila a stěhovala oblečení. Dej mi týden a já...“

„Chceš zůstat vdaná?“ Nonšalantně se sehnul a namočil si váleček do barvy. Neodpověděla jsem, nebylo to nutné – moji odpověď znal. Vrátil se k malování a promluvil do zdi. „Dobře. Půjdeme k tobě do bytu a já počkám, než si sbalíš tašku. Jestli nechceš, aby nám tvůj bratranec nadělal v budoucnu problémy, musíš se toho bytu co nejdřív zbavit.“

Zatnula jsem zuby. Věděla jsem, že má pravdu, ale to neznamenalo, že se mi líbí, co říká. Přesto jsem považovala za dobrý nápad, aby věděl, co si o tom myslím. „Nelíbí se mi to.“

Po tomhle se na mě zadíval. „Vážně? Opravdu mě překvapuje, že to slyším. Já se tady totiž neskutečně dobře bavím.“

Zacukalo mi v koutcích, on měl ovšem pořád neproniknutelný výraz – jako vždy. Zavrtěla jsem hlavou. „Jsem vážně ráda, že jsem ti mohla poskytnout takovou zábavu, a máš pravdu. Jde jen o to... v nadcházejících dnech tady musím zařídit milion věcí, a když si k tomu všemu mám ještě zabalit... nejsem si úplně jistá, že na to budu mít dostatek energie. Bylo by mi líp u mě. Co kdybych platila nájem ještě aspoň měsíc, chvilku pendlovala sem a tam, pracovala na otevření kavárny a stěhovala se postupně...“

„To nepůjde. Můžeš si zabalit, co budeš potřebovat příštích pár dní. A já k tobě do bytu pošlu nějaké lidi, aby ti sbalili nábytek.“

Pošle nějaké lidi? O čem to sakra mluvil?

„Já... ten nábytek není můj. Je to garsonka, opravdu malá. Mám tam jenom sklápěcí postel, malou pohovku a konferenční stůl a nic z toho není moje. A taky nepotřebuju, aby mi někdo balil věci. Udělám to sama.“

„Dobře. Takže se zastavíme u tebe a pak pojedeme ke mně. A během pár dní si přineseš zbytek.“

A bylo to. Došly mi výmluvy. Takže jsem zase zavřela pusu a dovolila si několik minut trucovat. Vydrželo mi to, dokud nesebral malý štětec a nezačal natírat stěnu kolem okrajů.

„Nevím, jak to mám dělat,“ řekl náhle Jack tiše s náznakem zlostného bodnutí v hlase.

Když promluvil, opírala jsem se loktem o pult a dlaní si podpírala hlavu. Otevřela jsem oči, abych se podívala, jak pokročil.

„Odsud to vypadá skvěle. Nemusíš to dělat, ale děkuju ti.“

Ruka se štětcem na okamžik zaváhala, ale nepřestal. „Nemluvíme o malování. Říkám, že nevím, jak to mám dělat *s tebou*. Nevím, jak být ženatý.“

Zírala jsem mu na zátylek, zamrkala jsem a zopakovala si, co říkal a zda jsem se nepřeslechla. Na nalezení odpovědi jsem potřebovala chvilku času. „Ani já jsem si ještě nikdy nevezala naprostého cizince, takže jsme na tom asi stejně. Doufám, že na to společně přijdeme. Ale mohla bych něco navrhnout? Myslím, že by nám to usnadnilo život.“

„A můžu tě nějak zastavit?“ Ohlédl se na mě přes rameno.

Chtěl tím snad naznačit, že moc mluvím? „Zkus to a uvidíš, ale jsem si docela jistá, že ne, takže půjdu rovnou k věci. Jsi málomluvný a to je v pořádku. Kdybych chtěla, mohla bych mluvit za nás oba, ale i když si nebudeme pořád na očích, budeme si muset najít způsob jak komunikovat. Mám dojem, že nebudu daleko od pravdy, když řeknu, že jsi muž jen několika málo slov.“

Otočil se na mě s jedním zvednutým obočím. Mírně jsem se na něho usmála a pokračovala jsem: „Budeme si jeden na druhého těžce zvykat. Celá tahle situace je trapná a nová. Navíc s tebou žít... abych byla upřímná, bude to pro mě trochu divné, nemluvě o faktu, že i ty budeš muset žít ve svém bytě s cizinkou. Pokuším se ti držet z cesty, jak jen budu moct. Stejně budu většinu času trávit tady, takže o mně skoro nebudeš vědět. A navzájem si pomůžeme, ne? Ty dostaneš tuhle nemovitost a občasnou falešnou manželku a já dostanu dva roky na tomhle úžasném místě. Slibuju, že svoji část splním.“

Díval se mi do očí a mírně přikývl.

„Navzdory tomu, co jsi dnes v noci viděl, dá se se mnou vyjít docela snadno,“ dodala jsem a on si namočil štětec. „Ani nebudeš vědět, že mě doma máš. Budu tam, kde mě budeš potřebovat, až mě tam budeš potřebovat, ale jinak ti půjdu z cesty.“

„Toho se nebojím.“

Měla jsem vážný problém udržet oči otevřené. „A čeho se tedy bojíš?“

Místo toho, aby mi to vysvětlil, zavrtěl hlavou a otočil se zpátky k téměř natřené zdi. „Mám skoro hotovo. Jestli už nic dalšího nemáš, měli bychom jít.“

„Je tu dalších zhruba milion věcí, ale už nemám sílu pohnout ani prstem, natož abych tady něco udělala. Vezmu si věci zezadu a můžeme vypadnout.“

„Prsten,“ řekl zády ke mně, když jsem se zvedla. „Nenosíš ho.“

„Já...“ Dotkla jsem se prstu v místech, kde bych ho měla mít. „Nechala jsem si ho doma, protože tu pracuju. Nechtěla jsem ho ztratit nebo poničit.“

„Raději bych, abys ho odted' nosila.“

Neotočil se na mě ani se na mě nepodíval, ale všimla jsem si, že on svůj kroužek, který jsem mu koupila, na prstu má.

„Samozřejmě,“ zamumlala jsem tiše a vklouzla do kuchyně pro věci.

POČET ÚSMĚVŮ JACKA HAWTHORNA: 0